

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
ГТ-І- бр. 235/13
14.03.2013. године
БЕОГРАД
СМ/ДЦ

ПРИВРЕДНОМ СУДУ
Извршном одељењу

НОВИ САД

ВЕЗА: ваш И.број 154/13 и И-број 176/13

У прилогу вам, након извршеног увида, враћамо ваше списе И.број 154/13 и И.број 176/13, у предмету извршног повериоца АТП „Војводина“ АД Нови Сад против извршног дужника Града Новог Сада и истовремено вас обавештавамо, да смо против извршне исправе правноснажне пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, подигли захтев за заштиту законитости пред Врховним касационим судом.

Такође вам уз списе достављамо и захтев за одлагање извршења у смислу члана 27. и 28. Закона о јавном тужилаштву.

Прилог: - примерак захтева за заштиту законитости
- 3 захтева за одлагање извршења

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
ГТ-І-бр. 235/13
14.03.2013. године
БЕОГРАД
СМ/ДЦ

ПРИВРЕДНОМ СУДУ
Извршном одељењу

НОВИ САД

ВЕЗА: ваш И-број 154/13 и И-број 176/13

ПРЕДМЕТ: Захтев за одлагање извршења на основу правноснажне пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, а у предмету који се води пред вашим судом под бројем И-154/13 и И-број 176/13.

Републичком јавном тужилаштву је поднет предлог за подизање захтева за заштиту законитости од стране законског заступника туженог, Града Новог Сада, против пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, а у предмету тужиоца АТП „Војводина“ АД Нови Сад, против туженог Града Новог Сада.

Извршни дужник-тужени, Град Нови Сад је преко законског заступника Градског јавног правобраниоца, против пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, поднео ревизију Врховном касационом суду и предлог за подизање захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу са молбом да Републички јавни тужилац Привредном суду у Новом Саду упути захтев за одлагање извршења правноснажне пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, а у извршним предметима који се воде пред вашим судом под бројем И-154/13 и бројем И.176/13, обзиром да се ради о извршењу на новчаним средствима дужника у износу од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011.године на име главног дуга и трошкова првостепеног поступка у износу од 1.890.500,00 динара, као и трошкова другостепеног поступка у износу од 75.000,00 динара, те да би наведеним извршењем дужник претрпео ненадокнадиву штету.

Нашим актом ГТ-І-број 235/13 од 13.03.2013.године, Републичко јавно тужилаштво подигло је захтев за заштиту законитости против пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године исправљене решењем истог

суда од 10.05.2012.године, у ставу I и II изреке и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, у делу изреке под I и IV, те вам примерак захтева за заштиту законитости достављамо и предлажемо да одложите извршење напред наведених правноснажних пресуда до одлуке Врховног касационог суда по подигнутом захтеву за заштиту законитости, а у смислу члана 27. и члана 28. став 1. Закона о јавном тужилаштву.

Чланом 27. Закона о јавном тужилаштву прописано је да јавни тужилац може захтевати одлагање или прекид извршења одлуке када сматра да постоје разлози да се ванредним правним средством побија одлука донета у судском или другом поступку, а чланом 28. ставом 1. истог Закона прописано је да ће ово одлагање извршења у случају усвајања захтева јавног тужиоца из члана 27. овог Закона трајати до доношења одлуке о ванредном правном средству јавног тужиоца.

Овај захтев за одлагање извршења базиран је на чињеници да је против правноснажне и извршне исправе тужени уложио ревизију, а Републички јавни тужилац подигао захтев за заштиту законитости, па уколико би ови ванредни правни лекови били усвојени, постоји велика опасност да због објективних околности извршни дужник у поступку противизвршења не поврати наведени износ, а у питању је извршење на износу од око 1.500.000.000,00 динара, па би извршењем напред означене правноснажне пресуде тужени-извршни дужник претрпео ненадокнадиву штету. Такође истичемо, да би спровођењем извршења на средствима туженог-извршног дужника довело до блокаде рачуна, а што би онемогућило даљи рад туженог у коме је запослено на стотине људи, а што би довело до поремећаја у раду свих градских служби-школа, обданишта, болница, комуналних служби, и др. Настао би проблем функционисања водоснабдевања, канализације, грејања, одржавање чистоће. Довело би се у питање функционисање социјалне заштите, регресирање боравка деце у предшколској установи, вртићима и боравак деце ометене у развоју, функционисање и одржавање школских објеката. То даље значи, да тужени Град Нови Сад приликом блокаде рачуна не би могао уопште да функционише, а последице би се одразиле на грађане, као крајње кориснике градских служби, те би то довело до колапса у Граду Новом Саду.

Напомињемо, да одлагањем извршења извршни поверилац не би претрпео никакву штету и да се одлагањем извршења не онемогућава наплата, већ се иста само одлаже. С друге стране, извршни дужник би претрпео ненакнадиву или тешко надокнадиву штету спровођењем извршења, тиме што би рачун извршног дужника био у блокади, те дужник у том случају био спречен и онемогућен да испуњава своје свакодневне обавезе према грађанима Града Новог Сада (свим општинама које припадају Граду Новом Саду), обзиром да је опште позната чињеница да Граду Новом Саду и његовим општинама живи више стотина хиљада становника, који користе услуге Града Новог Сада.

Уколико је са извршењем започето, молимо Вас да о одлагању извршења обавестите надлежну Службу за принудну наплату.

Прилог: примерак захтева за
заштиту законитости ГТ-I-235/13

47

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
ГГ-І-бр. 235/13
14.03.2013. године
БЕОГРАД
СМ/ДЦ

ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
-преко Привредног суда у Новом Саду-

БЕОГРАД

У парници тужиоца, Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД из Новог Сада, против туженог Града Новог Сада, уз учешће умешача на страни тужиоца Илије Девића из Београда, ради накнаде штете, на основу члана 26. став 2. Закона о јавном тужилаштву и члана 413. и члана 417. ЗПП („Сл.гласник РС“, број 125/04 и 111/09) у вези члана 506. став 1. ЗПП („Сл.гласник РС“, број 72/11), подижем

ЗАХТЕВ ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ

против пресуде Привредног суда у Новом Саду П-број 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године, у ставу I и II изреке и пресуде Привредног апелационог суда Пж-број 6028/12 од 31.01.2013.године, у делу изреке под I и IV, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, повреде принудних прописа и предлажем да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи и одбије као неоснован тужбени захтев.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П-број 4597/10 од 06.04.2012. године, у ставу I изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати главни дуг у износу од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011.године па до исплате, као да му на име трошкова поступка исплати износ од 954.000,00 динара, све у року од 8 дана под претњом извршења. У ставу II изреке обавезан је тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана. У ставу III изреке одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се тужени обавезе да у будуће од 01.12.2011.године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара, најкасније до 05. у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. У ставу IV изреке констатовано је повлачење тужбе за главни дуг од 2.052.542.925,00 динара са каматом, 493.876.975,00 динара са каматом, 91.268.000,00 динара са каматом и

142.236.568,00 динара са каматом. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкова парничног поступка почев од 06.04.2012.године до исплате, а у ставу VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкова парничног поступка почев од 06.04.2012.године па до исплате.

Решавајући по жалби туженог Привредни апелациони суд је својом пресудом Пж-број 6028/12 од 31.01.2013.године, у ставу изреке под I жалбу одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду у ставу изреке под I и II, а у ставу изреке под IV обавезао туженог да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Тужени је Републичком јавном тужилаштву преко свог заступника, Градског јавног правобраниоца, поднео предлог за подизање захтева за заштиту законитости против напред наведених судских одлука.

Налазим да је предлог за подизање захтева за заштиту законитости основан и да су побииане пресуде донете уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП која се састоји у томе што су судови супротно императивним одредбама члана 189., 262., 263., 266. и 269. Закона о облигационим односима, а у вези члана 13. истог Закона, досудили тужиоцу износ од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 20.12.2011. године па до исплате и на тај начин омогућили тужиоцу да се кроз овако постављен тужбени захтев неосновано обогати на рачун туженикове имовине.

Располагање странака захтевима ограничено је принудним прописима који регулишу настанак, садржину и престанак извесних субјективних права. Ове императивне норме су обавезне за странке и оне их не могу својом вољом мењати, па су судови у поступку дужни да спрече то кршење принудних прописа. Ако се обавезним нормама које су садржане у било ком законском акту нешто предвиђа, суд не може усвојити захтев странака ако је тај захтев супротан закону (члан 3. став 3. ЗПП). Суд је зато дужан да цени да ли је тај захтев правно дозвољен, па ако утврди да је реч о недозвољеном располагању странака, односно да странка злоупотребљава право у поступку, дужан да одбије захтев, односно да не уважи располагања странака која су у супротности са принудним прописима.

Из стања у списима произилази да су тужени, Град Нови Сад и тужилац, АТП „Војводина“ АД Нови Сад, дана 08.05.2006.године, закључили Уговор који је код туженог евидентиран под бројем П-020-2/2006-770. У члану I. Уговора стоји да истим Уговором стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП „Војводина“ на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021.године. У ставу 2. истог члана стоји, да обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1. створиће се услови за измештање приградског терминала са „Рибље пијане“ на локацији садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. У члану II. уговорене стране су се сагласиле да АТП „Војводина“ обезбеди објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору ранде зоне „Север II“ на парцели 3351 КО Нови Сад I, на земљишту чији је корисник АТП „Војводина“. У члану III. Уговора АТП „Војводина“ се обавезала да

на наведеној локацији нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП „Војводине“, које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10.02.2005. године. АТП „Војводина“ се обавезала да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпремену аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре. Чланом IV. Уговора АТП „Војводина“ се обавезала да за време трајања овог Уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружити услуге свим превозницима под истим условима. Одредбом члана V. Град Нови Сад се обавезао да након што АТП „Војводина“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулисати аутобуски саобраћај, као и да ће трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредити у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука анализе одвијања јавног превоза путника коју припреми ЈП „Урбанизам“ завод за урбанизам Нови Сад. Уговор је закључен на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране. Уговор је за тужиоца потписао директор Илија Девих, а за туженог, тадашњи градоначелник Маја Гојковић.

Нижестепени судови налазе да је тужилац извршио своју уговорну обавезу у целости, да тужени није извршио своју уговорну обавезу, те сходно члану I. и V. Уговора није регулисао аутобуски саобраћај и изместио међумесни и међународни аутобуски саобраћај на новоизграђену аутобуску станицу. Због неисвршења уговорне обавезе за тужиоца је настала штета у виду изгубљене добити коју тужилац није остварио због чињенице да стара станица и даље ради, односно пружа услуге у међумесном и међународном саобраћају, тако да се на новоизграђеној аутобуској станици не одвија саобраћај у пуном капацитету, те је са тих разлога тужени Град Нови Сад у обавези да тужиоцу АТП „Војводина“ исплати штету у износу од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године па до исплате.

Не може се прихватити становиште суда да тужиоцу припада право на накнаду за изгубљену добит, а по основу Уговора који су закључили тужени Град Нови Сад и тужилац АТП „Војводина“ АД Нови Сад, у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту АТП „Војводина“ на простору радне зоне „Север II“ на парцели 3351 КО Нови Сад. Ово са разлога што је тужени Град Нови Сад у оквиру своје надлежности извршио своју уговорну обавезу у целини, регулисао је саобраћај и трасе линије у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредио у складу са новом локацијом. Тачком I. Уговора констатовано је да ће се обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице створити услови за измештање приградског терминала са „Рибље пијаци“, као и услова за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију. Из наведене уговорне одредбе не произилази обавеза туженог Града Новог Сада да у одређеном року укине, односно угаси стару аутобуску станицу. У циљу извршења уговорне обавезе из тачке V. Уговора, односно усмеравања саобраћаја на локацију нове међумесне станице, а у складу са надлежности која је прописана чланом 5. Одлуке о Градској управи Града Новог Сада („Службени лист Града Новог Сада“,

број 4/05, 8/05 и 43/05) Градска управа за саобраћај и путеве Града Новог Сада донела је следећа решења:

-решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном превозу путника на територији Града Новог Сада број IV-34-97/07 од 24.01.2007.године, којим је нова аутобуска станица одређена за почетно и крајње стајалиште у међумесном превозу путника на територији Града Новог Сада, чиме је испуњена уговорна обавеза туженог да аутобуска стајалишта уреди у складу са локацијом нове аутобуске станице;

-решење о одређивању такси стајалишта на територији Града Новог Сада од 02.03.2007.године, којим је одређено ново такси стајалиште у зони раскрснице Пут Новосадског одреда и Сентандрејског пута на локацији АТП „Војводина“;

-решење о давању сагласности на измену дела трасе линија јавног градског превоза број 4 Лиман - Железничка станица и број 70 Нови Сад - Институт у Сремској Каменици од 02.03.2007.године, којим је омогућено да се превоз путника врши и до нове аутобуске станице;

-решење о одређивању аутобуског стајалишта на линијама јавног градског превоза број 4 и 70 од 02.03.2007.године, којима су одређена нова аутобуска стајалишта на линијама јавног градског превоза;

-решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду од 02.03.2007.године, којим се одређује постављање саобраћајне сигнализације којим се регулише режим саобраћаја за аутобусе у линијском саобраћају на прилазима Новом Саду постављањем саобраћајне сигнализације којом се аутобуски саобраћај усмерава на локацију нове аутобуске станице;

-решење о одређивању аутобуске станице на Булевару Јаше Томића бр.6, за аутобуски терминал искључиво за приградски превоз путника, од 28.05.2007.године, и

-решење од 26.06.2007.године о постављању саобраћајне сигнализације.

Такође у циљу извршења уговорене обавезе Градска управа за инспекцијске послове, Област инспекције за саобраћај и путеве, у вршењу инспекцијског надзора донела је дана 18.06.2007.године, решење којим је инспектор за контролу друмског саобраћаја паложно Јавном градском саобраћајном предузећу „Нови Сад“ да аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића бр.6, стави у функцију аутобуског терминала искључиво за приградски превоз путника у року од једног дана и донела закључак 26.06.2007.године о дозволи извршења у смислу да ће организовати извршење принудним путем тако што ће ЈП „Завод за изградњу града“ поставити саобраћајну сигнализацију, а којом ће се регулисати забрана саобраћаја за аутобусе који обављају међумесни превоз путника и то у улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски превоз путника на Булевару Јаше Томића бр.6. У вези стим. Градска управа за саобраћај и путеве је дана 26.06.2007.године под бројем IV-

34-2090/07 и донела решење о постављању саобраћајне сигнализације. Из напред наведеног јавно произилази да је тужени у целости испунио своје уговорне обавезе.

Такође истичемо, да из одредбе члана I. Уговора закљученог међу странкама, не произилази обавеза туженог да измести међумесни и међународни аутобуски саобраћај на новоизграђену аутобуску станицу, већ је Уговором предвиђено да се створе услови за измештање међумесне аутобуске станице на нову локацију. Тужени Град Нови Сад у оквиру своје надлежности нема овлашћења да измести аутобуску станицу којој је Републичко министарство за саобраћај утврдило да испуњава услове за рад прописане Законом о превозу у друмском саобраћају. Тужени Град Нови Сад може да измести аутобуски терминал, јер је на то овлашћен чланом 32. став 2. Одлуке о јавном превозу путника („Сл.лист Града Новог Сада“, број 13/98, 15/98 и 47/2006). Другачије тумачење Уговора и воље страна уговорница значило би да је тужилац, тј. станица у његовом власништву једина на територији Града Новог Сада која обавља делатност пружања станичних услуга у међумесном и међуградском превозу. То би даље значило, да ЈГСП „Нови Сад“ престане да обавља ову делатност на своју штету. Одлуком о организовању Градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, као јавног предузећа („Сл.лист Града Новог Сада“, број 29/05) чланом 5. прописана је делатност јавног предузећа, а која подразумева обављање градског и приградског превоза путника аутобусима, обављање међуградског превоза путника, пратећа активност у вези са станичним објектима, као и да одлуку о промени делатности доноси Управни одбор Јавног предузећа већином гласова уз сагласност Скупштине Града Новог Сада. Такве одлуке Управног одбора ЈГСП „Нови Сад“ нема, па стога се наведеном Јавном предузећу не може ускратити обављање своје делатности за коју је основано.

Из наведеног, јасно произилази да смисао Уговора и воља уговорних странака, тј. воља туженог Града Новог Сада није била да се целокупни међуградски и међународни саобраћај одвија искључиво преко тужиоца, обзиром да такав смисао Уговора нема упориште у принудним прописима. Уговор чији је смисао монополски положај једне уговорне стране (овде тужиоца) у супрности је са чланом 14. Закона о облигационим односима, којим је прокламовано начело забране стварања и искоришћавања права монополског положаја. Наведени члан 14. прописује да у заснивању облигационих односа стране не могу условљавати права и обавезе којима се за било кога ствара или искоришћава монополски положај на тржишту. Последица уговарања монополског положаја јесте ништавост уговора.

Тужени Град Нови Сад је извршио своју уговорну обавезу, јер је регулисао саобраћај и трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредио у складу са новом локацијом, односно усмерио је саобраћај на локацију нове станице (доношењем напред описаних решења). Доношењем напред описаних решења из своје надлежности тужени је у потпуности извршио своју уговорну обавезу из члана V. Уговора. Стога, у конкретном случају нема места примени члана 262. став 2. Закона о облигационим односима, којим је прописано да кад дужник не испуни обавезу поверилац има право захтевати накнаду штете коју је услед тога претрпео. У конкретном случају, тужилац није претрпео штету због неиспуњења уговорне обавезе од стране туженог, јер је тужени у целости испунио преузету обавезу из Уговора.

Такође истичемо, да је тужилац изградио аутбуску станицу својим средствима на земљишту чији је он корисник, а наведена станица представља својину тужиоца, те да је тужилац наведени објекат изградио ради стицања профита. Тужени Град Нови Сад у односу на тај објекат нема никаквих својинских и управљачких права нити по основу закљученог Уговора у односу на тај објекат остварује приход. На против, тужилац је тај у чију је корист Уговор закључен и коме је тужени Град Нови Сад доношењем низа решења и закључака (напред описаних) из своје надлежности омогућио обављање уговорене делатности и стицање профита.

Тужилац је Акционарско друштво које је својом Пословном политиком требало да привуче превознике на своју аутобуску станицу, па неостваривање очекиваног прихода не може бити одговорност туженог.

Како су у конкретном случају судови тужиоцу досудили накнаду штете на име изгубљеног добити, супротно закљученом Уговору, то су судови прекршили императивне одредбе члана 262. став 2. и члана 14. Закона о облигационим односима, обзиром да тужиоцу не припада право на накнаду штете по основу изгубљене добити.

Предмет тужбеног захтева је облигационо правни захтев за накнаду штете. Законом о облигационим односима чланом 13. прописана је забрана вршења права из облигационих односа противно циљу због кога је оно законом установљено или признато. У конкретном случају тужиоцу је признато субјективно право на накнаду штете, па је закон установио право и обавезу тужиоца да од туженог захтева накнаду без злоупотребе права. У конкретном случају овако постављен и усвојен тужбени захтев тужиоца противан је савесности и поштењу и води прибављању несразмерне имовинске користи, а другој страни доноси несразмерну штету, па стога, обзиром да се ради о очигледној злоупотреби права на страни тужиоца, исти не може уживати правну заштиту.

Наведено поступање судова је противно и члану 2. став 1. Закона о правичном поступку према којем странке имају право на закониту, једнаку и правичну заштиту својих права и противно члану 6. Права на правично суђење према Европској Конвенцији о заштити људских права и основних слобода.

Због напред наведених разлога предлажем да Врховни касациони суд одлучи као у петитуму захтева.

Прилог: списи

